

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa G. Ł. i J. Ł.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi W.
o ustalenie opłaty z tytułu użytkowania wieczystego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2700 (dwa
tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma

ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżący odwołał się do istotnego zagadnienia prawnego, niemniej nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie SN z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepublikowane.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono istotne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Ponadto prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepubl.).

W przedmiotowej sprawie skarżący powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do pytania „czy właściciel nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste ma obowiązek wypowiedzenia wynikającej z mocy prawa bonifikaty od opłaty rocznej określonej w art. 73 ust. 4 u.g.n. w sytuacji, gdy stwierdza brak ustawowych przesłanek jej stosowania”.

Zgodnie z art. 73 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r., o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1774, ze zm., dalej: „u.g.n.”) opłaty z tytułu użytkowania wieczystego obniża się o 50%, jeżeli nieruchomość gruntowa została wpisana do rejestru zabytków, przy czym właściwy organ może,

za zgodą odpowiednio wojewody albo rady lub sejmiku, podwyższyć lub obniżyć tę bonifikatę, ale obniżenie bonifikaty nie może prowadzić do likwidacji tej obligatoryjnej bonifikaty. Obniżenie opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego o 50% ustalone w umowie o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste, zawartej w czasie obowiązywania ustawy o gospodarce terenami w miastach i osiedlach, zachowuje skuteczność także pod rządami ustawy o gospodarce nieruchomościami dopóty, dopóki umowa w tym zakresie nie zostanie skutecznie zmieniona (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2004 r., III CZP 23/04, OSNC 2005, nr 7-8, poz. 120). W uchwale tej wyjaśniono, że utrata prawa do bonifikaty mogłaby nastąpić tylko wtedy, gdyby przepisy ustawy lub przepisy wykonawcze przewidywały utratę z mocy prawa nabytych przez użytkowników wieczystych bonifikat.

Utrata prawa do bonifikaty nie następuje w wyniku aktualizacji opłat rocznych ze względu na wzrost jej wartości (po ustaleniu nowej wartości gruntu i związanej z nią wysokości opłaty według ustalonej stawki nadal należy od tej stawki udzielać użytkownikowi wieczystemu przysługujących mu zgodnie z umową bonifikat). Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że Skarb Państwa mógłby przedmiotową bonifikatę wypowiedzieć stosując przez analogię art. 78- 81 u.g.n. Kwestia ta nie ma jednak bezpośredniego znaczenia dla rozpoznania sprawy, skoro w tym trybie bonifikata przyznana powodom wiele lat wcześniej nie została wypowiedziana.

W okolicznościach sprawy przedstawiona kwestia jest tego rodzaju, że podlegała wyjaśnieniu za pomocą zwykłych reguł wykładni i w drodze prostego stosowania przepisów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02 wpisać publikację). Nie jest to zatem wątpliwość, która wyczerpuje pojęcie zagadnienia prawnego w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj

l.n